

υπό την ιδιότητα επικουρικού υπαλλήλου με τη συμπληρωθείσα περίοδο δραστηριότητας υπό την ιδιότητα εκτακτού υπαλλήλου από τη διττή προϋπόθεση, αφενός, ο ενδιαφερόμενος να καταβάλει στο όργανο τα ποσά που θα έπρεπε να καταβάλει στο κοινοτικό συνταξιοδοτικό σύστημα ως εισφορά, προβλεπόμενη από το άρθρο 83, παράγραφος 2, του ΚΥΚ και, αφετέρου, ο ενδιαφερόμενος να αποδώσει στο όργανο τις καταβληθείσες στο εθνικό συνταξιοδοτικό σύστημα εργοδοτικές εισφορές, κατ'εφαρμογή του άρθρου 70 του Καθεστώτος.

2. Η υποχρέωση παροχής βοήθειας που προβλέπει το άρθρο 24 του ΚΥΚ αποσκοπεί στην πρόσπιση των υπαλλήλων κατά των πράξεων τρίτων και όχι κατά των πράξεων της ίδιας της διοικήσεως, των οποίων ο έλεγχος υπάγεται σε άλλες διατάξεις του ΚΥΚ.

3. Το άρθρο 39 του Καθεστώτος, το οποίο αφορά την εφάπαξ αποζημίωση λόγω εξόδου από την υπηρεσία, δεν μπορεί να ερμηνευθεί κατά την έννοια ότι, εκτός των πραγματοποιούμενων δυνάμει του άρθρου 42 του εν λόγω Καθεστώτος πληρωμών, καμία άλλη αφαίρεση δεν μπορεί να πραγματοποιηθεί από την εν λόγω εφάπαξ αποζημίωση. Κατά συνέπεια, η εν λόγω διάταξη δεν απαγορεύει η αποζημίωση, η οποία καταβάλλεται σε επικουρικό υπάλληλο που έγινε έκτακτος υπάλληλος και ο οποίος αποχωρεί από την υπηρεσία των Κοινοτήτων με την τελευταία αυτή ιδιότητα, να μειωθεί, αφενός, κατά το ποσό των εισφορών που ο ενδιαφερόμενος έπρεπε να καταβάλει στο συνταξιοδοτικό σύστημα των Κοινοτήτων αν είχε προσληφθεί απευθείας ως έκτακτος υπάλληλος και, αφετέρου, κατά το ποσό των καταβληθεισών από το όργανο στο εθνικό συνταξιοδοτικό σύστημα εργοδοτικών εισφορών.

ΑΠΟΦΑΣΗ ΤΟΥ ΠΡΩΤΟΔΙΚΕΙΟΥ (τέταρτο τμήμα)

της 30ής Ιουνίου 1992 *

Στην υπόθεση Τ-24/91;

Carlos Gómez González, Angeles Sierra Santisteban, Javier Mir Herrero, διαμένοντες στην Ισπανία και **Lidón Torrella Ramos**, διαμένων στο Βέλγιο, πρώην έκτακτοι υπάλληλοι του Συμβουλίου των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων, εκπροσωπούμενοι από τους

* Γλώσσα διαδικασίας: η γαλλική.

Georges Vandersanden και Jean-Noël Louis, δικηγόρους Βρυξελλών, με τόπο επιδόσεων στο Λουξεμβούργο την έδρα της fiduciaire Myson SARL, 1, rue Glesener,

προσφεύγοντες,

κατά

Συμβουλίου των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων, εκπροσωπούμενου από τη Μοργα Sims, σύμβουλο της Νομικής Υπηρεσίας, με αντίκλητο στο Λουξεμβούργο τον Xavier Herlin, διευθυντή της Διευθύνσεως Νομικών Υποθέσεων της Ευρωπαϊκής Τράπεζας Επενδύσεων, 100, boulevard Konrad-Adenauer,

καθού,

που έχει ως αντικείμενο την ακύρωση της αποφάσεως του Συμβουλίου των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων (στο εξής: Συμβούλιο), της 27ης Ιουλίου 1990, περί μείωσης κατά τον υπολογισμό της εφάπαξ αποζημιώσεως λόγω εξόδου από την υπηρεσία των προσφευγόντων, αφενός, των εισφορών στο κοινοτικό συνταξιοδοτικό σύστημα που αυτοί κατέβαλαν ως έκτακτοι υπάλληλοι και, αφετέρου, της εργοδοτικής εισφοράς που κατέβαλε το Συμβούλιο στο βελγικό σύστημα κοινωνικής ασφαλίσεως,

ΤΟ ΠΡΩΤΟΔΙΚΕΙΟ (τέταρτο τμήμα),

συγκείμενο από τους García-Valdecasas, πρόεδρο τμήματος, R. Schintgen και C. P. Briët, δικαστές,

γραμματέας: B. Pastor, υπάλληλος διοικήσεως,

λαμβάνοντας υπόψη την έγγραφη διαδικασία και κατόπιν της προφορικής διαδικασίας της 15ης Ιανουαρίου 1992,

εκδίδει την ακόλουθη

Απόφαση

Το ιστορικό της προσφυγής

- 1 Οι προσφεύγοντες προσελήφθησαν στις 16 Ιουνίου 1986 από τη Γενική Γραμματεία του Συμβουλίου, ως επικουρικοί υπάλληλοι, για να ασκούν τα καθήκοντα μεταφραστών ισπανικής γλώσσας. Η σχέση αυτή συνεχίστηκε βάσει πολλών διαδοχικών συμβάσεων, η ισχύς της τελευταίας από τις οποίες έληξε στις 31 Μαρτίου 1989. Στη συνέχεια, συνήφθη με καθένα από τους προσφεύγοντες σύμβαση εκτάκτου υπαλλήλου για την περίοδο από 1ης Απριλίου 1989 μέχρι 31ης Ιουλίου 1990. Κανένας από τους προσφεύγοντες δεν μονιμοποιήθηκε κατά τη λήξη της ισχύος της εν λόγω σύμβασης.
- 2 Με πανομοιότυπες επιστολές της 24ης Νοεμβρίου 1989, όλοι οι προσφεύγοντες υπέβαλαν προς την υπηρεσία « συντάξεις » του Συμβουλίου την εξής αίτηση: « Σύμφωνα με την υπ' αριθ. 210/83 ανακοίνωση προς το προσωπικό, σας παρακαλώ να αναγνωρίσετε την παλαιά μου σύμβαση επικουρικού υπαλλήλου ως σύμβαση εκτάκτου υπαλλήλου, για την απόκτηση συνταξιοδοτικών δικαιωμάτων, ιδίως κατά τα κριτήρια της παραγράφου 4 της εν λόγω ανακοίνωσης. »
- 3 Με απόφαση της 27ης Ιουλίου 1990, ο διευθυντής προσωπικού και διοικήσεως της Γενικής Γραμματείας του Συμβουλίου δέχθηκε την αίτηση εξομοιώσεως όλων των αιτούντων με την εξής διατύπωση:

« Θέμα: άρθρο 39 του καθεστώτος που εφαρμόζεται επί του λοιπού προσωπικού των Κοινοτήτων (στο εξής: Καθεστώς)

Αναφερόμενος στην αίτησή σας περί εξομοιώσεως της συμβάσεώς σας επικουρικού υπαλλήλου προς σύμβαση εκτάκτου υπαλλήλου, σας πληροφορώ ότι αποφάσισα να τη δεχθώ και, κατά συνέπεια, τα ποσά που σας οφείλονται θα υπολογιστούν από την ημερομηνία ενάρξεως της συμβάσεώς σας ως επικουρικού υπαλλήλου.

Από το καταβλητέο καθαρό ποσό θα αφαιρεθούν, αφενός, οι συνταξιοδοτικές εισφορές που καταβάλατε ως έκτακτος υπάλληλος και, αφετέρου, η εργοδοτική

εισφορά που καταβλήθηκε στο βελγικό σύστημα κοινωνικής ασφάλισης, αντιστοίχως 6,75 και 8,87 % των εισπραχθέντων βασικών μισθών. »

- 4 Κατ' εφαρμογή της εν λόγω διατάξεως, η διοίκηση προέβη στον υπολογισμό του υπολοίπου της εφάπαξ αποζημίωσης λόγω εξόδου από την υπηρεσία, της οφειλόμενης στους προσφεύγοντες. Ο τρόπος υπολογισμού εξηγήθηκε σε έγγραφο που απηύθυνε στις 30 Ιουλίου 1990 ο τοποθετημένος στη διεύθυνση προσωπικού και διοικήσεως της Γενικής Γραμματείας του Συμβουλίου κύριος υπάλληλος διοικήσεως προς τον προϊστάμενο της διοικητικής μονάδας « συντάξεις και σχέσεις με τους πρώην υπαλλήλους » της Επιτροπής, ως εξής:

« Βάσει των πράγματι εισπραχθέντων βασικών μισθών (επικουρικού υπαλλήλου), πρέπει:

- 1) να υπολογισθεί η προσωπική συνταξιοδοτική εισφορά 6,75 % σύμφωνα με το άρθρο 41 του Καθεστώτος·
- 2) να υπολογισθεί η καταβληθείσα στην εθνική κοινωνική ασφάλιση εργοδοτική εισφορά, στην προκειμένη περίπτωση 8,87 % για τη βελγική κοινωνική ασφάλιση.

Τα εν λόγω δύο ποσά πρέπει να αφαιρεθούν από το καταβλητέο βάσει των διατάξεων του άρθρου 39 του Καθεστώτος καθαρό ποσό. »

- 5 Απαντώντας αυθημερόν εγγράφως, ο προϊστάμενος της διοικητικής μονάδας επιβεβαίωσε αυτόν τον τρόπο υπολογισμού που αποσκοπεί, κατ' αυτόν, στην « τακτοποίηση, στο πλαίσιο του κοινοτικού συστήματος, του χρόνου υπηρεσίας επικουρικού υπαλλήλου, καθισταμένου εκτάκτου υπαλλήλου, του οποίου η σύμβαση λήγει υπ' αυτήν την τελευταία ιδιότητα ». Προσέθεσε: « Πράγματι, η εφάπαξ αποζημίωση λόγω εξόδου από την υπηρεσία που θα του καταβληθεί θα περιλάβει τον χρόνο υπηρεσίας

επικουρικού υπαλλήλου ως να επρόκειτο για χρόνο υπηρεσίας εκτάκτου υπαλλήλου, υπό τον όρον ο ενδιαφερόμενος να καταβάλει στις Κοινότητες το ποσό των προσωπικών κοινοτικών συνταξιοδοτικών εισφορών και των εθνικών εργοδοτικών εισφορών που αφορούν τον εν λόγω χρόνο υπηρεσίας επικουρικού υπαλλήλου. »

6 Κατά συνέπεια, η διοίκησή αφαίρεσε από το καθαρό ποσό της εφάπαξ αποζημίωσης λόγω εξόδου από την υπηρεσία, ανερχόμενο σε 1 283 351 βελγικά φράγκα (BFR) για τον Gómez González, σε 1 240 387 BFR για την Sierra Santisteban, 1 239 542 BFR για τον Mir Herrero και σε 1 242 812 BFR για την Torrella Ramos, για έκαστο των προσφευγόντων το ολικό ποσό των 639 247 BFR. Οι προσφεύγοντες εισέπραξαν το υπόλοιπο, ήτοι 644 104 BFR ο Gómez González, 601 140 BFR η Sierra Santisteban, 600 295 BFR η Mir Herrero και 601 565 BFR η Torrella Ramos.

7 Με επιστολή της 3ης Οκτωβρίου 1990 όσον αφορά τον προσφεύγοντα Gómez González, της 4ης Οκτωβρίου 1990 όσον αφορά την προσφεύγουσα Sierra Santisteban, της 20ής Σεπτεμβρίου 1990 όσον αφορά τον προσφεύγοντα Mir Herrero και της 24ης Οκτωβρίου 1990 όσον αφορά την προσφεύγουσα Torrella Ramos, οι προσφεύγοντες υπέβαλαν ταυτόσημη διοικητική ένσταση κατά της αποφάσεως της 27ης Ιουλίου 1990. Κατ' αυτούς, η απόφαση τους βλάπτει

« διότι μειώνει, παρανόμως, την εφάπαξ αποζημίωση (τους) λόγω εξόδου από την υπηρεσία, καθώς και άλλες αποζημιώσεις και οφέλη τα οποία (θεωρούν ότι) δικαιούνται.

Είναι παράνομη διότι:

— ούτε το άρθρο 39 του καθεστώτος που εφαρμόζεται επί του λοιπού προσωπικού των Κοινοτήτων ούτε το άρθρο 12 του παραρτήματος VIII του Κανονισμού Υπηρεσιακής Καταστάσεως (στο εξής: ΚΥΚ) αναφέρουν τις μειώσεις στις οποίες η αρχή εννοεί να προβεί,

— η διοίκηση δεν μπορεί να παρακρατεί ποσά που δεν έχουν καταλογισθεί στον προϋπολογισμό, διότι παραβαίνει τόσο την αρχή της χρηστής διοικήσεως όσο και το άρθρο 28, παράγραφος 1, στοιχεία α και β, του δημοσιονομικού κανονισμού του Μαΐου 1990 ».

- 8 Με σημείωμα της 18ης Ιανουαρίου 1991, οι διοικητικές ενστάσεις απορρίφθηκαν από τον Γενικό Γραμματέα του Συμβουλίου με την εξής διατύπωση:

« Η δυνατότητα εξομοίωσης, για το κοινοτικό συνταξιοδοτικό σύστημα, του χρόνου υπηρεσίας επικουρικού υπάλληλου με χρόνο υπηρεσίας υπό σύμβαση έκτακτου υπαλλήλου, όπως αυτό συμβαίνει με τον υπάλληλο που έχει διορισθεί μόνιμος υπάλληλος, μπορεί να εφαρμοσθεί μόνο κατ' ανάλογο εφαρμογή σε έκτακτο υπάλληλο ο οποίος αποχωρεί από την υπηρεσία του θεσμικού οργάνου για το οποίο πρόκειται χωρίς να έχει μονιμοποιηθεί.

Πράγματι, δεν είναι δυνατό να απαιτηθεί από αυτόν η ανάληψη υποχρέωσης με την οποία το θεσμικό όργανο υποκαθίσταται στα συνταξιοδοτικά του δικαιώματα για την περίοδο κατά την οποία υπηρετούσε βάσει συμβάσεως επικουρικού υπαλλήλου και για την οποία το εν λόγω θεσμικό όργανο κατέβαλε, αφενός, τις προσωπικές συνταξιοδοτικές εισφορές στο εθνικό σύστημα κοινωνικής ασφαλίσεως, καθώς και τις εργοδοτικές του εισφορές.

Έπεται ότι:

- το θεσμικό όργανο δεν θα είναι σε θέση να αναζητήσει τις συνταξιοδοτικές εισφορές, όπως το πράττει όσον αφορά τους μόνιμους υπαλλήλους κατόπιν της νομολογίας που έχει διαμορφωθεί με τις αποφάσεις του Δικαστηρίου μέσω των διατάξεων του άρθρου 11, παράγραφος 2, του παραρτήματος VIII του ΚΥΚ·
- ο πρώην επικουρικός υπάλληλος θα διατηρήσει τα συνταξιοδοτικά του δικαιώματα στο εθνικό σύστημα, τα οποία όταν επέλθει η στιγμή θα σωρευθούν με άλλα δικαιώματα, κτηθέντα μεταγενεστέρως. »

Η διαδικασία

- 9 Υπ' αυτές τις συνθήκες, με δικόγραφο που κατέθεσαν στις 19 Απριλίου 1991 στη Γραμματεία του Πρωτοδικείου, οι προσφεύγοντες άσκησαν την υπό κρίση προσφυγή ζητώντας την ακύρωση της αποφάσεως της 27ης Ιουλίου 1990.

- 10 Μετά την κατάθεση του υπομνήματος αντικρούσεως, οι προσγυόντες παραιτήθηκαν από την κατάθεση υπομνήματος απαντήσεως. Το καθού παραιτήθηκε, ομοίως, από την κατάθεση υπομνήματος ανταπαντήσεως.
- 11 Κατόπιν εκθέσεως του εισηγητή δικαστή, το Πρωτοδικείο αποφάσισε να καλέσει τους διαδίκους να προσκομίσουν διάφορα έγγραφα και να προχωρήσει στην προφορική διαδικασία χωρίς προηγούμενη διεξαγωγή αποδείξεων.
- 12 Η προφορική διαδικασία έλαβε χώρα στις 15 Ιανουαρίου 1992. Το Πρωτοδικείο άκουσε τις αγορεύσεις των εκπροσώπων των διαδίκων και τις απαντήσεις τους στις ερωτήσεις του.
- 13 Με Διάταξη της 7ης Φεβρουαρίου 1992, το Πρωτοδικείο διέταξε την επανάληψη της προφορικής διαδικασίας και κάλεσε τους διαδίκους να αποφανθούν επί της επίπτω-σεως του βελγικού νόμου της 21ης Μαΐου 1991 περί καθορισμού ορισμένων σχέσεων μεταξύ των βελγικών συνταξιοδοτικών συστημάτων και αυτών των οργανισμών δημο-σίου διεθνούς δικαίου.
- 14 Το καθού κατέθεσε τις παρατηρήσεις του στις 27 Φεβρουαρίου 1992 και οι προσφεύ-γοντες κατέθεσαν τις δικές τους στις 5 Μαρτίου 1992.
- 15 Με απόφαση της 23ης Μαρτίου 1992, ο πρόεδρος του τετάρτου τμήματος κήρυξε τη λήξη της προφορικής διαδικασίας.

16 Οι προσφεύγοντες ζητούν από το Πρωτοδικείο:

- να ακυρώσει την απόφαση της 27ης Ιουλίου 1990 του διευθυντή προσωπικού και διοικήσεως της Γενικής Γραμματείας του Συμβουλίου·
- να υποχρεώσει το Συμβούλιο να τους καταβάλει τα αχρεωστήτως παρακρατηθέντα ποσά, εντόκως προς 8 % ετησίως από τις 27 Οκτωβρίου 1990·
- να καταδικάσει το Συμβούλιο στα δικαστικά έξοδα.

17 Το καθού ζητεί από το Πρωτοδικείο:

- να απορρίψει την προσφυγή ως αβάσιμη·
- να καταδικάσει τους προσφεύγοντες στα δικαστικά έξοδα.

Επί της ουσίας

18 Πρέπει να σημειωθεί, καταρχάς, ότι η ανακοίνωση προς το προσωπικό του Γενικού Γραμματέα του Συμβουλίου αριθ. 210/83, της 29ης Νοεμβρίου 1983 (στο εξής: « ανακοίνωση προς το προσωπικό αριθ. 210/83 »), η οποία αφορά τα « συνταξιοδοτικά δικαιώματα των μόνιμων υπαλλήλων που είχαν εργαστεί με σύμβαση επικουρικού υπαλλήλου πριν από τον διορισμό τους ως έκτακτοι ή μόνιμοι υπάλληλοι », ορίζει τα εξής:

« 1. Κατόπιν της πρόσφατης νομολογίας του Δικαστηρίου ως προς τον χαρακτήρα των συμβάσεων εκτάκτου υπαλλήλου και επικουρικού υπαλλήλου, η διοίκηση εξέτασε τις δυνατότητες να αναγνωρίσει ορισμένες (παλαιές) συμβάσεις επικουρικού υπαλ-

λήλου ως συμβάσεις εκτάκτου υπαλλήλου (απόφαση του Δικαστηρίου της 23ης Φεβρουαρίου 1983, 225/81 και 242/81, Toledano Laredo κ.λπ., Συλλογή 1983, σ. 347 επ.). Μια τέτοια αναγνώριση είναι ικανή να οδηγήσει στην εξομοίωση, για την απόκτηση συνταξιοδοτικών δικαιωμάτων, του χρόνου υπηρεσίας υπαλλήλου που υπηρέτησε στα θεσμικά όργανα των Κοινοτήτων με την ιδιότητα του επικουρικού υπαλλήλου με αντίστοιχο χρόνο υπηρεσίας υπό την ιδιότητα εκτάκτου υπαλλήλου.

Στο διατακτικό της προαναφερθείσας απόφασης, το Δικαστήριο έκρινε ότι η αναγνώριση συμβάσεως επικουρικού υπαλλήλου ως έχουσας τον χαρακτήρα συμβάσεως εκτάκτου υπαλλήλου μπορεί να γίνει υπό τη διττή προϋπόθεση ότι αποδεικνύεται, καταρχάς, ότι θέσεις αντιστοιχούσες στα εκτελεσθέντα καθήκοντα περιλαμβάνονταν στον πίνακα θέσεων προσωπικού του θεσμικού οργάνου και ήσαν κενές και, επιπλέον, ότι τα ασκηθέντα καθήκοντα με την ιδιότητα του επικουρικού υπαλλήλου δεν ήταν παροδικού χαρακτήρα, με άλλα λόγια, ότι επρόκειτο για μόνιμα καθήκοντα κοινοτικής δημόσιας υπηρεσίας.

2. Πρέπει εδώ να υπομνησθεί ότι η απόκτηση συνταξιοδοτικών δικαιωμάτων πραγματοποιείται:

— όσον αφορά τους επικουρικούς υπαλλήλους, με την υπαγωγή σε υποχρεωτικό σύστημα κοινωνικής ασφάλισης, κατά προτίμηση στο σύστημα της χώρας που υπήγετο τελευταία ή στο σύστημα της χώρας καταγωγής (βλ. το άρθρο 70, παράγραφος 1, του Καθεστώτος).

— όσον αφορά τους εκτάκτους υπαλλήλους, που διορίζονται στη συνέχεια μονιμοποιούνται στις Κοινότητες με τη λήψη υπόψη για τον υπολογισμό των προβλεπομένων στο παράρτημα VIII του ΚΥΚ συνταξιόμενων ετών (βλ. άρθρο 40, δεύτερο εδάφιο, του Καθεστώτος) του χρόνου υπηρεσίας τους υπό την ιδιότητα του εκτάκτου υπαλλήλου.

3. Όπως προκύπτει από τα προεκτεθέντα, σε περίπτωση ενδεχομένης εξομοίωσης του χρόνου υπηρεσίας επικουρικού υπαλλήλου με αντίστοιχο χρόνο υπηρεσίας εκτάκτου υπαλλήλου, ο μόνιμος υπάλληλος πρέπει να αναλάβει την υποχρέωση να καταβάλλει στις Κοινότητες τη συνταξιοδοτική εισφορά που προβλέπει το άρθρο 41 του Καθεστώτος, υπολογιζόμενη επί του βασικού μισθού που αντιστοιχεί στην κατάταξή του ως επικουρικού υπαλλήλου.

Για να αποφευχθεί η σφύρευση της κοινοτικής συντάξεως και της εθνικής συντάξεως για τον χρόνο υπηρεσίας υπό την ιδιότητα του επικουρικού υπάλληλου, ο μόνιμος υπάλληλος θα κληθεί να ζητήσει από το εθνικό σύστημα την απόδοση των καταβληθεισών συνταξιοδοτικών εισφορών για τον χρόνο υπηρεσίας για τον οποίο πρόκειται ή, αν ήδη λαμβάνει σύνταξη από το εν λόγω σύστημα, να ζητήσει όπως το τελευταίο παύσει την καταβολή του οφειλομένου, δυνάμει του εν λόγω χρόνου υπηρεσίας, μέρους της συντάξεως και να του καταβάλει το ασφαλιστικό ισοδύναμο των κεκτημένων δικαιωμάτων που αφορούν αυτόν τον χρόνο υπηρεσίας ».

19 Πρέπει, περαιτέρω, να γίνει διάκριση μεταξύ, αφενός, του εφαρμοστέου στους επικουρικούς υπαλλήλους συνταξιοδοτικού συστήματος και, αφετέρου, του εφαρμοστέου στους εκτάκτους υπαλλήλους συνταξιοδοτικού συστήματος.

20 Το άρθρο 70, παράγραφος 1, που περιλαμβάνεται στον τίτλο III « Επικουρικοί υπάλληλοι » του Καθεστώτος, ορίζει τα εξής:

« Για την κάλυψη των κινδύνων ασθένειας, ατυχήματος, αναπηρίας και θανάτου και προκειμένου να δοθεί στους ενδιαφερομένους η δυνατότητα να εξασφαλίσουν σύνταξη γήρατος, κάθε επικουρικός υπάλληλος υπάγεται σε ένα υποχρεωτικό καθεστώς κοινωνικής ασφαλίσεως, κατά προτίμηση στο καθεστώς της χώρας που ανήκε τελευταία ή στο καθεστώς της χώρας καταγωγής του.

Το όργανο αναλαμβάνει τις εργοδοτικές εισφορές που προβλέπονται από την ισχύουσα νομοθεσία εφόσον ο υπάλληλος υπάγεται υποχρεωτικά σε καθεστώς κοινωνικής ασφαλίσεως ή τα δύο τρίτα των εισφορών που βαρύνουν τον ενδιαφερόμενο εφόσον ο εν λόγω υπάλληλος συνεχίζει να υπάγεται εθελοντικά στο εθνικό καθεστώς κοινωνικής ασφαλίσεως στο οποίο ανήκε προ της αναλήψεως υπηρεσίας σε μια από τις τρεις Ευρωπαϊκές Κοινότητες ή εφόσον υπαχθεί εθελοντικά σε ένα εθνικό καθεστώς κοινωνικής ασφαλίσεως. »

Στην πράξη, οι προσωπικές συνταξιοδοτικές εισφορές στο εθνικό συνταξιοδοτικό σύστημα του επικουρικού υπαλλήλου παρακρατούνται από τον βασικό του μισθό, ενώ το όργανο καταβάλλει στο εθνικό σύστημα τις υποχρεωτικές εργοδοτικές εισφορές. Μ' αυτόν τον τρόπο, ο επικουρικός υπάλληλος αποκτά συνταξιοδοτικά δικαιώματα στο εν λόγω εθνικό σύστημα που μπορούν να σωρευθούν με άλλα δικαιώματα κτώμενα μεταγενέστερα.

- 21 Δυνάμει του άρθρου 41 που περιλαμβάνεται στον τίτλο II « Έκτακτοι υπάλληλοι » του Καθεστώτος, ο έκτακτος υπάλληλος, αντιθέτως, υπάγεται στο κοινοτικό συνταξιοδοτικό σύστημα. Το εν λόγω άρθρο ορίζει τα εξής: « Για τη χρηματοδότηση του καθεστώτος κοινωνικών ασφαλίσεων που προβλέπεται στα ανωτέρω μέρη Β και Γ, εφαρμόζονται ανάλογα, οι διατάξεις του άρθρου 83 του Κανονισμού, καθώς και των άρθρων 36 και 38 του παραρτήματός του VIII. »

Σημειώνεται ότι, σύμφωνα με το άρθρο 83, παράγραφος 2, του ΚΥΚ, η εισφορά του μονίμου υπαλλήλου — προς τον οποίο εξομοιώνεται, ως προς αυτό, ο έκτακτος υπάλληλος — είχε καθορισθεί, κατά την εποχή των εξεταζομένων πραγματικών περιστατικών, στο 6,75 % του βασικού του μισθού.

Το άρθρο 36 του παραρτήματος VIII του ΚΥΚ ορίζει τα εξής: « Κάθε εισπράξη μισθού υπόκειται σε συνεισφορά υπέρ του συνταξιοδοτικού καθεστώτος που προβλέπεται στα άρθρα 77 έως 84 του ΚΥΚ. »

Το άρθρο 38 του ίδιου παραρτήματος ορίζει τα εξής: « Οι συνεισφορές που εισπράχθησαν κανονικά δεν δύνανται να αναζητηθούν. Αυτές που δεν εισπράχθησαν κανονικά δεν παρέχουν συνταξιοδοτικό δικαίωμα. Επιστρέφονται ατόκως κατόπιν αιτήσεως του ενδιαφερομένου ή των ελκόντων εξ αυτού δικαίωμα. »

- 22 Δυνάμει του άρθρου 39 του Καθεστώτος, κατά τη λήξη των καθηκόντων του, ο έκτακτος υπάλληλος δικαιούται εφάπαξ αποζημίωση λόγω εξόδου από την υπηρεσία, υπολογιζόμενη κατά το άρθρο 12 του παραρτήματος VIII του ΚΥΚ. Η εν λόγω αποζημίωση μειώνεται κατά το ποσό των πραγματοποιηθεισών δυνάμει του άρθρου 42 πληρωμών, δηλαδή των ποσών που το όργανο κατέβαλε, ενδεχομένως, κατόπιν αιτήσεως του υπαλλήλου για τη σύσταση ή τη διατήρηση των συνταξιοδοτικών του δικαιωμάτων στη χώρα καταγωγής του.

- 23 Προς στήριξη της προσφυγής τους ακυρώσεως, οι προσφεύγοντες επικαλούνται τέσσερις λόγους που αφορούν, οι δύο πρώτοι, το παράτυπο της αφαιρέσεως των κοινωνικοασφαλιστικών εισφορών από την εφάπαξ αποζημίωσή τους λόγω εξόδου από την υπηρεσία, γενομένης, κατ' αυτούς, κατά παράβαση του άρθρου 38 του παραρτήματος VIII του ΚΥΚ και της αρχής της ίσης μεταχειρίσεως· ο τρίτος λόγος αφορά την

παράβαση του καθήκοντος αρωγής που έχει η διοίκηση και, ο τέταρτος λόγος, αφορά την παράβαση του άρθρου 39 του Καθεστώτος σχετικά με την εφάπαξ αποζημίωση λόγω εξόδου από την υπηρεσία.

Επί των δύο πρώτων λόγων ακυρώσεως που αντλούνται από την παράβαση του άρθρου 38 του παραρτήματος VIII του ΚΥΚ και από την παράβαση της αρχής της ίσης μεταχειρίσεως

Επιχειρήματα των διαδίκων

- 24 Προς στήριξη του πρώτου λόγου ακυρώσεως οι προσφεύγοντες προβάλλουν τρία επιχειρήματα.

Πρώτον, ισχυρίζονται ότι οι υπαλληλικές κοινωνικοασφαλιστικές εισφορές που κατέβαλε το Συμβούλιο στο βελγικό σύστημα κοινωνικής ασφαλίσεως παρακρατήθηκαν παρανόμως από τον μισθό τους, λόγω του ότι η διοίκηση τους είχε κακώς υπαγάγει στο καθεστώς επικουρικού υπαλλήλου.

- 25 Δεύτερον, αναφέρουν ότι οι εργοδοτικές κοινωνικοασφαλιστικές εισφορές που καταβλήθηκαν στο βελγικό σύστημα κοινωνικής ασφαλίσεως αποτελούν επίσης μη οφειλόμενη καταβολή που δεν μπορεί να τους βαρύνει.

- 26 Τρίτον, αναφέρουν ότι, στην περίπτωση που θα έπρεπε πράγματι να καταβάλουν την εισφορά του 6,75 % στο κοινοτικό συνταξιοδοτικό σύστημα, κατ' εφαρμογή του άρθρου 83, παράγραφος 2, του ΚΥΚ, θα έπρεπε να γίνει συμψηφισμός με τις υπαλληλικές κοινωνικοασφαλιστικές εισφορές που κατέβαλαν στο εθνικό βελγικό σύστημα. Στο μέτρο που το ποσό των τελευταίων αυτών εισφορών είναι ανώτερο από το ποσό της εισφοράς στο κοινοτικό σύστημα, όχι μόνο δεν πρέπει να εφαρμοσθεί η κράτηση του 6,75 %, αλλά πρέπει, σύμφωνα με το άρθρο 38 του παραρτήματος VIII του ΚΥΚ, να τους αποδοθεί η διαφορά.

- 27 Το καθού αμφισβητεί το βάσιμο του πρώτου επιχειρήματος. Κατ' αυτό, δεδομένου ότι οι προσφεύγοντες αποδέχθηκαν τις συμβάσεις επικουρικού υπαλλήλου που τους προτάθηκαν για την περίοδο 1986 έως 1989, δεν έχουν πλέον το δικαίωμα να αμφισβητή-

σουν την υπηρεσιακή τους κατάσταση. Το καθού προσθέτει ότι, σύμφωνα με την ανακοίνωση προς το προσωπικό αριθ. 210/83, καθώς και τα ρητά αιτήματα των προσφευγόντων, η εξομοίωση του χρόνου υπηρεσίας επικουρικού υπαλλήλου με αντίστοιχο χρόνο υπηρεσίας εκτάκτου υπαλλήλου είχε ως μόνο αντικείμενο να επιτρέψει την « απόκτηση συνταξιοδοτικών δικαιωμάτων ». Επομένως, τα έννομα αποτελέσματα της αποφάσεως της 27ης Ιουλίου 1990 περιορίζονται στον υπολογισμό της συντάξεως, χωρίς οι προσφεύγοντες να έχουν αποκτήσει καμία αναδρομική μεταβολή της υπηρεσιακής τους καταστάσεως. Υπ' αυτές τις συνθήκες, οι διατάξεις του άρθρου 38 του παραρτήματος VIII του ΚΥΚ, που έχουν εφαρμογή μόνο στους μονίμους και στους εκτάκτους υπαλλήλους, δεν εφαρμόζονται στους προσφεύγοντες που παρέμειναν υπαγόμενοι στο άρθρο 70 του Καθεστώτος, δυνάμει του οποίου όφειλαν να καταβάλλουν την υπαλληλική εισφορά που προβλέπει το βελγικό σύστημα για να μπορέσουν να αποκτήσουν δικαίωμα σε σύνταξη γήρατος.

- 28 Όσον αφορά το δεύτερο επιχείρημα, το καθού υπενθυμίζει ότι, δυνάμει του ίδιου άρθρου 70 του Καθεστώτος, το όργανο ανέλαβε το βάρος των καταβαλλομένων στο βελγικό σύστημα κοινωνικής ασφαλίσεως εργοδοτικών εισφορών. Ισχυρίζεται ότι, λόγω της αδυναμίας του οργάνου να αναζητήσει τις εν λόγω εισφορές, δεδομένου ότι οι ενδιαφερόμενοι δεν μονιμοποιήθηκαν μετά την εξομοίωση της συμβάσεώς τους επικουρικού υπαλλήλου με σύμβαση εκτάκτου υπαλλήλου και δεδομένου ότι το όργανο δεν μπόρεσε, επομένως, να υποκατασταθεί στα δικαιώματά τους έναντι του ταμείου συντάξεων στο οποίο υπάγονταν, αποφασίστηκε να γίνει ανάλογη εφαρμογή και να παρακρατηθούν τα αντίστοιχα ποσά από την εφάπαξ αποζημίωση λόγω εξόδου από την υπηρεσία. Με αυτό τον τρόπο, το όργανο απέφυγε επίσης μια δυσμενή διάκριση σε σχέση με άλλους πρώην επικουρικούς υπαλλήλους, οι οποίοι μεταγενέστερα μονιμοποιήθηκαν και οι οποίοι, αντιθέτως προς τους προσφεύγοντες, δεν διατήρησαν τα συνταξιοδοτικά τους δικαιώματα στο εθνικό σύστημα.

- 29 Όσον αφορά το τρίτο επιχείρημα, το καθού αμφισβητεί εκ νέου ότι οι εισφορές στο εθνικό σύστημα κακώς παρακρατήθηκαν, λαμβανομένου υπόψη του δεσμευτικού χαρακτήρα των διατάξεων του άρθρου 70 του Καθεστώτος. Παραπέμπει, περαιτέρω, στα άρθρα 2 και 3 του παραρτήματος VIII του ΚΥΚ, δυνάμει των οποίων η σύνταξη αρχαιότητας εκκαθαρίζεται μόνο υπό τον όρον ότι οι παρασχεθείσες από τον υπάλληλο υπηρεσίες αποτέλεσαν το αντικείμενο καταβολής των προβλεπομένων εισφορών. Υπενθυμίζει, επίσης, ότι η εφάπαξ αποζημίωση λόγω εξόδου από την υπηρεσία είναι απλώς η επιστροφή των καταβληθεισών στο συνταξιοδοτικό σύστημα υπαλληλικών και εργοδοτικών εισφορών, οπότε οι οφειλόμενες εισφορές πρέπει να βαρύνουν τον δικαιούχο της εν λόγω αποζημίωσης. Το καθού προσθέτει ότι οι άλλοι πρώην επικουρικοί υπάλληλοι, που εν τω μεταξύ μονιμοποιήθηκαν, αναγκάστηκαν να αναλάβουν την υποχρέωση, δυνάμει της παραγράφου 3, πρώτο εδάφιο, της ανακοινώσεως προς το

προσωπικό αριθ. 210/83, να καταβάλουν στις Κοινότητες την προβλεπόμενη με το άρθρο 41 του Καθεστώτος εισφορά. Στη συγκεκριμένη περίπτωση, στους προσφεύγοντες παραχωρήθηκε η εξομίωση προς το καθεστώς εκτάκτου υπαλλήλου προς τον αποκλειστικό σκοπό να επωφεληθούν σημαντικότερης εφάπαξ αποζημίωσης λόγω εξόδου από την υπηρεσία (περίπου 600 000 BFR αντί περίπου 400 000 BFR). Σε αντάλλαγμα, είχαν την υποχρέωση να καταβάλουν τις απαιτούμενες εισφορές. Το καθού υποστηρίζει, τέλος, ότι οι προσφεύγοντες διατηρούν τα συνταξιοδοτικά τους δικαιώματα στο εθνικό σύστημα, ενώ η εισφορά του 6,75 % τους παρέχει τη δυνατότητα να αποκτήσουν δικαιώματα στο κοινοτικό σύστημα και είναι τελείως ξένη προς την εισφορά στο εθνικό σύστημα.

- 30 Προς στήριξη του δευτέρου λόγου ακυρώσεως, που αντλείται από την παράβαση της αρχής της ίσης μεταχειρίσεως, οι προσφεύγοντες εκθέτουν ότι, κατόπιν του λάθους — που στη συνέχεια χαρακτήρισαν πταίσμα — της διοικήσεως, η οποία κακώς τους υπήγαγε στο καθεστώς επικουρικού υπαλλήλου, κρατήθηκε από τον μισθό τους διπλή εισφορά, αφενός, στο εθνικό σύστημα κοινωνικής ασφαλίσεως και, αφετέρου, στο κοινοτικό σύστημα, αντιθέτως προς άλλους εκτάκτους υπαλλήλους, οι οποίοι υπήχθησαν αμέσως στο κοινοτικό σύστημα.
- 31 Το καθού απαντά ότι η γενική αρχή της ίσης μεταχειρίσεως εφαρμόζεται μόνο σε πρόσωπα που τελούν στην ίδια και συγκρίσιμη κατάσταση, πράγμα που δεν συμβαίνει στην προκειμένη περίπτωση. Αφενός, το καθεστώς επικουρικού υπαλλήλου δεν παραχωρήθηκε κακώς στους προσφεύγοντες, δεδομένου ότι η εξομίωσή τους προς εκτάκτους υπαλλήλους έγινε μόνο για τον υπολογισμό των συνταξιοδοτικών τους δικαιωμάτων. Αφετέρου, εάν υποθεθεί ότι οι προσφεύγοντες απαλλάσσονται της καταβολής εισφορών στο κοινοτικό συνταξιοδοτικό σύστημα, από αυτό θα προέκυπτε αντίστροφη διάκριση έναντι των άλλων εκτάκτων υπαλλήλων, οι οποίοι κατέβαλαν κανονικά την εισφορά τους στο κοινοτικό σύστημα. Επιπλέον, αντιθέτως προς τους εκτάκτους υπαλλήλους, οι προσφεύγοντες θα διατηρούσαν δικαιώματα στο εθνικό συνταξιοδοτικό σύστημα.

Εκτίμηση του Πρωτοδικείου

- 32 Το Πρωτοδικείο διαπιστώνει εκ προοιμίου ότι, κατόπιν των υποβληθέντων στους διαδίκους ερωτημάτων όσον αφορά την επίπτωση του βελγικού νόμου της 21ης Μαΐου 1991 περί καθορισμού ορισμένων σχέσεων μεταξύ των βελγικών συνταξιοδοτικών συστημάτων και των συστημάτων των οργανισμών δημοσίου διεθνούς δικαίου, οι διάδικοι συμφώνησαν στην εκτίμηση ότι ο εν λόγω νόμος δεν ασκούσε καμία επιρροή επί της υπό κρίση διαφοράς, δεδομένου ότι οι προσφεύγοντες δεν έχουν τη δυνατότητα να ζητήσουν την καταβολή στο όργανο του ποσού της συντάξεως αρχαιότητας που αντιστοιχεί στον επίμαχο χρόνο υπηρεσίας.

33 Το Πρωτοδικείο υπενθυμίζει ότι οι προσφεύγοντες ισχυρίζονται στην ουσία ότι το Συμβούλιο, αποδεχθέν το αίτημά τους περί εξομοίωσης « για την απόκτηση συνταξιοδοτικών δικαιωμάτων », τους υπήγαγε αναδρομικά στο καθεστώς εκτάκτου υπαλλήλου στο σύνολό του. Αμφισβητούν ότι το όργανο έχει την ευχέρεια να υπαγάγει τον έκτακτο υπάλληλο σε νόθο καθεστώς για ορισμένη περίοδο της επαγγελματικής του δραστηριότητας. Επαναχαρακτηρίζοντας ex ante τη σύμβαση επικουρικού υπαλλήλου ως σύμβαση εκτάκτου υπαλλήλου, το Συμβούλιο απλώς τροποποίησε την υπηρεσιακή κατάσταση των προσφευγόντων, για να επανορθώσει τη διαπραχθείσα πλημμέλεια όσον αφορά τον χαρακτηρισμό της υπηρεσιακής τους ιδιότητας για τη συμπληρωθείσα περίοδο με την κάλυψη συμβάσεως επικουρικού υπαλλήλου. Εναπόκειται, επομένως, στο όργανο να προβάλει ενώπιον του αρμοδίου βελγικού οργανισμού κοινωνικής ασφαλίσεως τον εσφαλμένο χαρακτηρισμό της υπηρεσιακής καταστάσεως των προσφευγόντων και τη διαγραφή της εσφαλμένης υπαγωγής τους ώστε να αναζητήσει τις καταβληθείσες από αυτό και από τον υπάλληλο εισφορές. Το όργανο πρέπει να υποστεί, ενδεχομένως, τις συνέπειες της μη αναζητήσεως των εισφορών που θα παρέμεναν κτήμα του βελγικού συνταξιοδοτικού συστήματος.

34 Διαπιστώνεται, συναφώς, ότι οι προσφεύγοντες περιορίστηκαν, με την επιστολή τους της 24ης Νοεμβρίου 1989, να ζητήσουν την εξομοίωση της παλαιάς συμβάσεώς τους επικουρικού υπαλλήλου με σύμβαση εκτάκτου υπαλλήλου « για την απόκτηση συνταξιοδοτικών δικαιωμάτων ». Το Συμβούλιο, δεχόμενο αυτό το αίτημα, το αποδέχθηκε αποκλειστικά με την προοπτική καταβολής της εφάπαξ αποζημιώσεως λόγω εξόδου από την υπηρεσία που προβλέπει το άρθρο 39 του Καθεστώτος. Εξάλλου, η υποβληθείσα κατά της περιεχομένης σ' αυτό το έγγραφο αποφάσεως διοικητική ένσταση διευκρινίζει ρητώς ότι μόνο το « μέρος της αποφάσεως » που αφορά την παρακράτηση της κοινοτικής παροχής και των υπαλληλικών και εργοδοτικών εισφορών που κατέβαλε το Συμβούλιο είναι εκείνο που « βλάπτει » και κατά του οποίου, κατά συνέπεια, στρέφεται η διοικητική ένσταση.

35 Συνάγεται εντεύθεν ότι η διοικητική ένσταση δεν αποσκοπούσε σε γενική επανεξέταση και επαναχαρακτηρισμό της υπηρεσιακής καταστάσεως των προσφευγόντων. Εξ αυτού προκύπτει ότι η απόφαση περί απορρίψεως της διοικητικής ενστάσεως αφορά αποκλειστικά τις επιπτώσεις της υποκαταστάσεως του κοινοτικού συνταξιοδοτικού συστήματος στο βελγικό συνταξιοδοτικό σύστημα όσον αφορά τον υπολογισμό των δικαιωμάτων που αφορά το άρθρο 39 του Καθεστώτος.

- 36 Δεδομένου ότι το αντικείμενο της προσφυγής, της οποίας έχει επιληφθεί το Πρωτοδικείο, καθορίζεται από το αντικείμενο της προηγηθείσας διοικητικής διαδικασίας, δεν μπορεί, στην προκειμένη περίπτωση, να ελεκταθεί στο γενικότερο ζήτημα της νομιμότητας του δοθέντος χαρακτηρισμού στην υπηρεσιακή κατάσταση των προσφευγόντων.
- 37 Το Συμβούλιο, αποδεχθέν το αίτημα των προσφευγόντων περί εξομοίωσης της συμπληρωθείσας περιόδου επαγγελματικής δραστηριότητας υπό την ιδιότητα επικουρικού υπαλλήλου με συμπληρωθείσα περίοδο υπό την ιδιότητα εκτάκτου υπαλλήλου για να μπορέσουν να επωφεληθούν την εφάπαξ αποζημίωση λόγω εξόδου από την υπηρεσία, εξάρτησε την εν λόγω εξομοίωση από τη συνδρομή δύο προϋποθέσεων, αφενός, ότι οι προσφεύγοντες θα εκπληρώσουν την υποχρέωση να καταβάλουν στο όργανο τις εισφορές που θα έπρεπε να καταβάλουν ως έκτακτοι υπάλληλοι και, αφετέρου, ότι θα αποδώσουν στο όργανο ποσό ίσο με το ποσό της εργοδοτικής εισφοράς που το όργανο κατέβαλε στο βελγικό συνταξιοδοτικό σύστημα. Πρέπει, επομένως, να εξετασθεί η νομιμότητα της προσβαλλομένης αποφάσεως ως προς το ότι εξαρτά την εξομοίωση από τη συνδρομή των εν λόγω δύο προϋποθέσεων.
- 38 Όσον αφορά την πρώτη προϋπόθεση της καταβολής της εισφοράς στο κοινοτικό συνταξιοδοτικό σύστημα, υπενθυμίζεται ότι, λόγω της υποκαταστάσεως του κοινοτικού συνταξιοδοτικού συστήματος στο βελγικό συνταξιοδοτικό σύστημα, οι προσφεύγοντες κλήθηκαν από το Συμβούλιο να τακτοποιήσουν τη θέση τους καταβάλλοντας πράγματι στο κοινοτικό συνταξιοδοτικό σύστημα την εισφορά του 6,75 % που προβλέπει το άρθρο 83, παράγραφος 2, του ΚΥΚ και η οποία αντιπροσωπεύει τη συμμετοχή των μονίμων και των εκτάκτων υπαλλήλων, κατά το 1/3, στη χρηματοδότηση του κοινοτικού συνταξιοδοτικού συστήματος.
- 39 Σημειώνεται ότι το εν λόγω ποσόν επιστρέφεται, κατ' αρχήν, στο σύνολό του, σύμφωνα με το άρθρο 12, στοιχείο β, του παραρτήματος VIII του ΚΥΚ, συγχρόνως με την καταβολή της ανάλογης εφάπαξ αποζημιώσεως λόγω εξόδου από την υπηρεσία την οποία αφορά το σημείο γ του ίδιου άρθρου. Σημειώνεται επίσης ότι η καταβολή της εισφοράς στο κοινοτικό συνταξιοδοτικό σύστημα συνεπάγεται την αύξηση της εφάπαξ αποζημιώσεως λόγω εξόδου από την υπηρεσία με την παράταση του χρόνου υπηρεσίας που λαμβάνεται υπόψη για τον υπολογισμό της, δεδομένου ότι η εν λόγω αποζημίωση υπολογίζεται βάσει ενός και ημίσεως μηνός, κατ' έτος υπηρεσίας, του τελευταίου υπαγομένου σε κρατήσεις βασικού μισθού.

- 40 Οι προσφεύγοντες, χωρίς να αμφισβητούν την υποχρέωσή τους καταβολής εισφορών στο κοινοτικό συνταξιοδοτικό σύστημα, ισχυρίζονται στην ουσία ότι δικαιούνται να επικαλεσθούν τον συμψηφισμό μεταξύ των ποσών που οφείλουν να καταβάλουν στο κοινοτικό συνταξιοδοτικό σύστημα, αφενός, και των υπαλληλικών εισφορών που ήδη κατέβαλαν στο βελγικό συνταξιοδοτικό σύστημα, αφετέρου, δεδομένου, εξάλλου, ότι πρέπει το καθού να τους αποδώσει τη διαφορά μεταξύ της υπαλληλικής κοινωνικής εισφοράς που πράγματι κατέβαλαν στο πλαίσιο του βελγικού συνταξιοδοτικού συστήματος και της υπαλληλικής κοινωνικοασφαλιστικής εισφοράς, μικρότερης, που πρέπει να καταβάλουν στο πλαίσιο του κοινοτικού συνταξιοδοτικού συστήματος.
- 41 Το Πρωτοδικείο θεωρεί ότι η προβαλλόμενη από τους προσφεύγοντες κατά του καθού αξίωση περί συμψηφισμού αναλύεται ως αξίωση αποζημίωσης, η οποία αποσκοπεί να αποκαταστήσει τη ζημία που υφίστανται λόγω της καταβολής των υπαλληλικών κοινωνικοασφαλιστικών εισφορών που παραμένουν κτήμα του βελγικού συνταξιοδοτικού συστήματος, με την καταβολή, εκ μέρους του καθού, ποσού ίσου προς τις εν λόγω εισφορές. Για να μπορέσουν, όμως, οι προσφεύγοντες να ζητήσουν την απόκατασταση της ζημίας που υποστηρίζουν ότι υπέστησαν, πρέπει να αποδείξουν υπηρεσιακό πταίσμα του οργάνου, το υποστατό ζημίας δυναμένης να εκτιμηθεί και τον αιτιώδη σύνδεσμο μεταξύ του πταίσματος και της προβαλλόμενης ζημίας (βλ. απόφαση του Πρωτοδικείου της 13ης Δεκεμβρίου 1990, Τ-20/89, Moritz κατά Επιτροπής, Συλλογή σ. II-769, σκέψη 19).
- 42 Στην υπό κρίση υπόθεση, δεν έχει, ωστόσο, αποδειχθεί ότι το όργανο, προβαίνοντας, κατά το άρθρο 70 του Καθεστώτος, στην υπαγωγή των προσφευγόντων στο εθνικό συνταξιοδοτικό σύστημα ενόσω τελούσαν στην υπηρεσία του ως επικουρικοί υπάλληλοι, διέπραξε πταίσμα παρέχον δικαίωμα αποζημίωσης. Οι προσφεύγοντες, μη δυνάμενοι να επικαλεσθούν κατά του οργάνου αξίωση αποζημίωσης ληξιπρόθεσμη και απαιτητή, δεν μπορούν, επομένως, να επικαλεσθούν τον συμψηφισμό μιας τέτοιας αξίωσης με την υποχρέωση που υπέχουν, κατά τον ΚΥΚ, να καταβάλουν την εισφορά στο κοινοτικό συνταξιοδοτικό σύστημα.
- 43 Επομένως, κακώς οι προσφεύγοντες αμφισβητούν την πραγματοποιηθείσα κράτηση από την εφάπαξ αποζημίωσή τους λόγω εξόδου από την υπηρεσία, που αντιστοιχεί στο ποσό που οφείλαν να καταβάλουν στο κοινοτικό συνταξιοδοτικό σύστημα ως εισφορά, την οποία προβλέπει το άρθρο 83, παράγραφος 2, του ΚΥΚ. Πρέπει, κατά συνέπεια, να απορριφθούν οι προβληθέντες από τους προσφεύγοντες πρώτος και δεύτερος λόγος ακυρώσεως καθόσον αφορούν το εν λόγω μέρος της προβαλλομένης αποφάσεως.

- 44 Όσον αφορά τη δεύτερη προϋπόθεση, τη συνδρομή της οποίας επιβάλλει η εν λόγω απόφαση, σχετικά με την απόδοση στο καθού όργανο της εργοδοτικής εισφοράς που παραμένει κτήμα του βελγικού συνταξιοδοτικού συστήματος, παρατηρείται ότι οι προσφεύγοντες ζήτησαν την εξομοίωση αναφερόμενοι ρητώς στην ανακοίνωση προς το προσωπικό αριθ. 210/83. Η εν λόγω ανακοίνωση, όμως, αφορώσα τους « μόνιμους υπαλλήλους που εργάστηκαν με σύμβαση επικουρικού υπαλλήλου πριν από τον διορισμό τους ως έκτακτοι ή μόνιμοι υπάλληλοι » δεν είχε ως αποδέκτες τους εκτάκτους υπαλλήλους οι οποίοι, όπως οι προσφεύγοντες, εγκαταλείπουν την υπηρεσία του οργάνου χωρίς να έχουν μονιμοποιηθεί.
- 45 Διαπιστώνεται, αφενός, ότι το καθού, παραχωρώντας στους προσφεύγοντες την εξομοίωση της συμπληρωθείσας περιόδου δραστηριότητας υπό την ιδιότητα επικουρικού υπαλλήλου με τη συμπληρωθείσα υπό την ιδιότητα εκτάκτου υπαλλήλου προς τον αποκλειστικό σκοπό του υπολογισμού των συνταξιοδοτικών τους δικαιωμάτων, επεξέτεινε την εφαρμογή της ανακοινώσεως προς το προσωπικό αριθ. 210/83 σε περίπτωση που δεν εμπίπτει στο πεδίο εφαρμογής της.
- 46 Το καθού τονίζει, στο υπηρεσιακό του σημείωμα της 18ης Ιανουαρίου 1991 με το οποίο απέρριψε τις υποβληθείσες κατά της αποφάσεως της 27ης Ιουλίου 1990 τέσσερις διοικητικές ενστάσεις, ότι ανάλογες σκέψεις είναι αυτές που το οδήγησαν να παραχωρήσει την επέκταση του πλεονεκτήματος της εξομοιώσεως που αποτελεί το αντικείμενο της ανακοινώσεως προς το προσωπικό αριθ. 210/83 και στους εκτάκτους υπαλλήλους που εγκαταλείπουν την υπηρεσία του οργάνου χωρίς να έχουν μονιμοποιηθεί. Παρατηρεί ότι κατ' ανάλογη επίσης εφαρμογή εξάρτησε την εν λόγω εξομοίωση από την προϋπόθεση ότι θα μπορέσει να αναζητήσει από τον έκτακτο υπάλληλο το ισόποσο της εργοδοτικής εισφοράς που κατέβαλε στο βελγικό συνταξιοδοτικό σύστημα.
- 47 Διαπιστώνεται ότι, κατά την παράγραφο 3 της ανακοινώσεως προς το προσωπικό αριθ. 210/83, το όργανο εξαρτά την εξομοίωση από την προϋπόθεση ότι ο μόνιμος υπάλληλος θα ζητήσει από το εθνικό σύστημα την απόδοση των καταβληθεισών για τον χρόνο υπηρεσίας για τον οποίο πρόκειται εισφορών, « ώστε να αποφευχθεί η σάρωση μεταξύ της κοινοτικής συντάξεως και της εθνικής συντάξεως για τον χρόνο υπηρεσίας με την ιδιότητα επικουρικού υπαλλήλου ». Όσον αφορά τον έκτακτο υπάλληλο που εξέρχεται της υπηρεσίας, δεν υπάρχει κανένα κείμενο που να του παρέχει το δικαίωμα να ζητήσει τη μεταφορά των δικαιωμάτων που έχει αποκτήσει στο πλαίσιο εθνικού συνταξιοδοτικού συστήματος στο κοινοτικό συνταξιοδοτικό σύστημα. Επο-

μένως, το καθού δεν ήταν σε θέση να εξαρτήσει την εξομοίωση από την υποχρέωση των προσφευγόντων να ζητήσουν από το εθνικό συνταξιοδοτικό σύστημα την απόδοση των καταβληθεισών εισφορών.

- 48 Τονίζεται, αφετέρου, ότι οι προσφεύγοντες δεν μπορούν να ασκήσουν την ευχέρεια που το άρθρο 11, παράγραφος 2, του παραρτήματος VIII του ΚΥΚ αναγνωρίζει μόνο στους μονίμους υπαλλήλους να καταβάλουν στις Κοινότητες είτε το ασφαλιστικό στατιστικό ισοδύναμο των κεκτημένων συνταξιοδοτικών τους δικαιωμάτων, είτε το κατ' αποκοπήν ποσό εξαγοράς που τους οφείλεται, κατά την αποχώρησή τους, από το ταμείο συντάξεων στο οποίο υπήγοντο πριν από την είσοδό τους στην υπηρεσία των Κοινοτήτων.
- 49 Πρέπει, κατά συνέπεια, να εξετασθεί εάν, ελλείψει υποκαταστάσεως, το όργανο μπόρεσε νομίμως να εξαρτήσει την εξομοίωση από την προϋπόθεση όπως οι προσφεύγοντες το αποζημιώσουν για την καταβολή εργοδοτικών κοινωνικών εισφορών που παραμένουν κτήμα του βελγικού συνταξιοδοτικού συστήματος, καταβάλλοντάς του το ισόποσο των εν λόγω εισφορών.
- 50 Το Πρωτοδικείο διαπιστώνει ότι το όργανο, ενεργώντας κατ' αυτόν τον τρόπο, απέβλεπε, μεταξύ άλλων, στο να αποφύγει τη διάκριση μεταξύ των εκτάκτων υπαλλήλων που αποχωρούν από το όργανο μετά τη μονιμοποίησή τους και των εκτάκτων υπαλλήλων που αποχωρούν από το όργανο χωρίς να έχουν μονιμοποιηθεί. Πράγματι, ο μόνιμος υπάλληλος που αποχωρεί από το όργανο, υποκαθιστώντας αυτό στα δικαιώματά του έναντι του ταμείου συντάξεων στο οποίο υπήγετο προηγουμένως, δεν διατηρεί κανένα δικαίωμα στο εθνικό συνταξιοδοτικό σύστημα, ενώ ο έκτακτος υπάλληλος που τελεί στην κατάσταση των προσφευγόντων και αποχωρεί από το όργανο διατηρεί τα δικαιώματά του στο εθνικό συνταξιοδοτικό σύστημα, δεδομένου ότι δεν μπορεί να συναινέσει σε μια τέτοια υποκατάσταση του οργάνου στα δικαιώματά του.
- 51 Το καθού, ζητώντας από τους προσφεύγοντες να του αποδώσουν τις καταβληθείσες στο βελγικό συνταξιοδοτικό σύστημα εργοδοτικές κοινωνικοασφαλιστικές εισφορές, μερίμνησε ώστε να αποφευχθεί όπως οι προσφεύγοντες τύχουν διπλής παροχής. Αυτός ο τρόπος ενεργείας δεν μπορεί να θεωρηθεί αντίθετος προς τους κανόνες του ΚΥΚ. Ούτε είναι αντίθετος προς την αρχή της ίσης μεταχειρίσεως των υπαλλήλων. Εξάλλου, το όργανο δεν μπορεί να φέρει την υποχρέωση, για μία και την αυτή συμπληρωθείσα

από έναν υπάλληλο περίοδο υπηρεσιών, να καταβάλλει εισφορές συγχρόνως στο εθνικό συνταξιοδοτικό σύστημα και το κοινοτικό συνταξιοδοτικό σύστημα.

- 52 Το Πρωτοδικείο θεωρεί, επομένως, ότι το όργανο, προβαίνοντας στην αναζήτηση από τους προσφεύγοντες της εργοδοτικής εισφοράς που κατέβαλε στο βελγικό συνταξιοδοτικό σύστημα, δεν παρέβη καμία διάταξη του ΚΥΚ. Δεν υπέπεσε σε πλάνη, δεδομένου ότι το αναζητηθέν ποσόν οφείλετο, και δεν παρέβη την αρχή της ίσης μεταχειρίσεως των μονίμων υπαλλήλων και λοιπών μελών του προσωπικού.
- 53 Πρέπει, κατά συνέπεια, να απορριφθούν επίσης οι προβληθέντες από τους προσφεύγοντες πρώτος και δεύτερος λόγος ακυρώσεως καθόσον αφορούν το εν λόγω μέρος της προσβαλλομένης αποφάσεως.
- 54 Όπως προκύπτει από τις ανωτέρω αναπτυχθείσες σκέψεις, πρέπει να απορριφθούν ο πρώτος και ο δεύτερος λόγος ακυρώσεως.

Επί του τρίτου λόγου ακυρώσεως που αντλείται από την παράβαση του άρθρου 24 του ΚΥΚ

Επιχειρήματα των διαδίκων

- 55 Οι προσφεύγοντες, στηριζόμενοι στο επιχείρημα ότι κακώς το Συμβούλιο κατέβαλε κοινωνικοασφαλιστικές εισφορές στο βελγικό συνταξιοδοτικό σύστημα, υποστηρίζουν ότι, κατόπιν της τακτοποίησεως της υπηρεσιακής τους καταστάσεως με την απόφαση της 27ης Ιουλίου 1990, εναπέκειτο στο καθού να επιδιώξει την αναζήτηση των αχρεωστήτως καταβληθέντων στους αρμόδιους οργανισμούς ποσών. Εν πάση περιπτώσει, ακόμη και αν εναπόκειτο στους προσφεύγοντες να ασκήσουν μια τέτοια αγωγή, η διοίκηση είχε την υποχρέωση να τους παράσχει τη βοήθειά της, ώστε να τους επιτρέψει να φέρουν σε αίσιο πέρας τη διαδικασία.

- 56 Το καθού αμφισβητεί, εκ νέου, ότι κακώς καταβλήθηκαν οι επίμαχες εισφορές και ότι η υπηρεσιακή κατάσταση των προσφευγόντων « τακτοποιήθηκε » οπότε δεν υπάρχουν αχρεωστήτως καταβληθέντα ποσά προς αναζήτηση. Εν πάση περιπτώσει, προσθέτει ότι οι διατάξεις του άρθρου 24 του ΚΥΚ δεν έχουν εφαρμογή στην προκειμένη περίπτωση, ελλείψει ενεργειών τρίτων κατά των ενδιαφερομένων, δεδομένου ότι η αγωγή για την άσκηση της οποίας πρόκειται, απορρέει από φερομένη παράβαση από το ίδιο το όργανο.

Εκτίμηση του Πρωτοδικείου

- 57 Το Πρωτοδικείο υπενθυμίζει ότι, όπως εκτίθεται ανωτέρω, το Συμβούλιο, καταβάλλοντας τις προβλεπόμενες από το βελγικό συνταξιοδοτικό σύστημα κοινωνικοασφαλιστικές εισφορές εφάρμοσε απλώς τις οικείες διατάξεις του ΚΥΚ, ήτοι το άρθρο 70 του Καθεστώτος, οπότε δεν μπορεί να γίνει λόγος περί αναζητήσεως αχρεωστήτως καταβληθέντων ποσών. Επομένως, δεν μπορεί να υπάρξει σε βάρος της διοικήσεως, δυνάμει του άρθρου 24 του ΚΥΚ, οποιαδήποτε υποχρέωση να προβεί σε διαβήματα ή να ασκήσει προς τούτο αγωγή.
- 58 Εξάλλου, κατά πάγια νομολογία, η αναφερομένη στο άρθρο 24 του ΚΥΚ υποχρέωση παροχής βοήθειας αποσκοπεί στην προάσπιση των υπαλλήλων κατά των πράξεων τρίτων και όχι κατά των πράξεων του ίδιου του οργάνου, ο έλεγχος των οποίων υπάγεται σε άλλες διατάξεις του ΚΥΚ (βλ. αποφάσεις του Δικαστηρίου της 17ης Δεκεμβρίου 1981, 178/80, Bellardi-Ricci κατά Επιτροπής, Συλλογή 1981, σ. 3187· της 25ης Μαρτίου 1982, 98/81, Munk κατά Επιτροπής, Συλλογή 1982, σ. 1155 και της 9ης Δεκεμβρίου 1982, 191/81, Plug κατά Επιτροπής, Συλλογή 1982, σ. 4229). Στην προκειμένη περίπτωση, οι προσφεύγοντες στηρίζονται ακριβώς σε υποτιθέμενο πταίσμα της διοικήσεως, συνιστάμενο στην καταβολή, κακώς, των κοινωνικοασφαλιστικών εισφορών στο εθνικό ασφαλιστικό σύστημα, για να ζητήσουν την υπέρ αυτών εφαρμογή του άρθρου 24 του ΚΥΚ.
- 59 Όπως προκύπτει από την ανάπτυξη των ανωτέρω σκέψεων, ο προβληθείς υπό των προσφευγόντων τρίτος λόγος ακυρώσεως πρέπει και αυτός να απορριφθεί.

Επί του τετάρτου λόγου ακυρώσεως που αντλείται από την παράβαση του άρθρου 39 του Καθεστώτος

Επιχειρήματα των διαδίκων

- 60 Οι προσφεύγοντες υποστηρίζουν, πρώτον, ότι η διοίκηση παρέλειψε να στηρίξει την απόφασή της σε νομοθετικό κείμενο και να την αιτιολογήσει σύμφωνα με το άρθρο 25 του ΚΥΚ. Δεύτερον, αναφέρουν ότι, κατά το άρθρο 39 του Καθεστώτος, η εφάπαξ αποζημίωση λόγω εξόδου από την υπηρεσία μπορεί να μειωθεί μόνο κατά το ποσό των πραγματοποιηθεισών πληρωμών, κατόπιν ρητής αιτήσεως του υπαλλήλου, δυνάμει του άρθρου 42 του ίδιου καθεστώτος.
- 61 Το καθού απαντά ότι, καίτοι το άρθρο 39 του Καθεστώτος απαιτεί η εφάπαξ αποζημίωση λόγω εξόδου από την υπηρεσία να μειώνεται κατά το ποσό των ενδεχομένως πραγματοποιημένων πληρωμών δυνάμει του άρθρου 42, δεν αποκλείει την αφαίρεση άλλων ποσών από την εν λόγω αποζημίωση. Προκειμένου, στην υπό κρίση υπόθεση, περί εξαιρετικής περιπτώσεως, το Συμβούλιο όφειλε να αναζητήσει πρακτική λύση για να αποφευχθεί όπως οι προσφεύγοντες τύχουν αδικαιολογήτων παροχών. Επιπλέον, η υιοθετηθείσα λύση έλαβε υπόψη τον ίδιο τον σκοπό της εφάπαξ αποζημίωσης λόγω εξόδου από την υπηρεσία, που συνίσταται στην απόδοση των καταβληθεισών στο συνταξιοδοτικό σύστημα υπαλληλικών και εργοδοτικών εισφορών.

Εκτίμηση του Πρωτοδικείου

- 62 Ως προς το επιχείρημα που αντλείται από παράβαση της προβλεπόμενης στο άρθρο 25 του ΚΥΚ υποχρέωσης αιτιολογήσεως, το Πρωτοδικείο θεωρεί ότι η αιτιολογία της προσβαλλομένης αποφάσεως, αφενός, παρέσχε στους ενδιαφερομένους τις αναγκαίες ενδείξεις που τους επέτρεπαν να εκτιμήσουν εάν η εν λόγω απόφαση ήταν βάσιμη ή όχι και, αφετέρου, καθιστά δυνατό τον δικαστικό έλεγχο. Αυτό το επιχείρημα πρέπει, επομένως, να απορριφθεί.
- 63 Ως προς το επιχείρημα που αντλείται από την παράβαση του άρθρου 39 του Καθεστώτος, το Πρωτοδικείο διαπιστώνει ότι, αντιθέτως προς τον ισχυρισμό των προσφευγόντων, το εν λόγω άρθρο δεν ορίζει ότι, εκτός των πραγματοποιημένων δυνάμει του άρθρου 42 του Καθεστώτος πληρωμών, καμία άλλη μείωση δεν μπορεί να πραγματοποιηθεί.

- 64 Όπως εκτίθεται ανωτέρω, το καθού ήταν πράγματι πιστωτής των προσφευγόντων όσον αφορά, αφενός, τις εισφορές που έπρεπε να καταβάλουν κατά τον χρόνο υπηρεσίας τους εάν είχαν προσληφθεί ως έκτακτοι υπάλληλοι και, αφετέρου, την καταβληθείσα από το όργανο στο βελγικό συνταξιοδοτικό σύστημα, κατά την ίδια περίοδο, εργοδοτική εισφορά.
- 65 Καμία διάταξη του ΚΥΚ ή άλλη διάταξη δεν απαγόρευε στη διοίκηση να προβεί στον συμψηφισμό των εν λόγω δύο απαιτήσεων με τις απαιτήσεις των προσφευγόντων, η καθεμιά από τις οποίες ήταν βεβαία, απαιτητή και εκκαθαρισμένη.
- 66 Κατά συνέπεια, το καθού αφαίρεσε την απαίτησή του από την οφειλομένη στους προσφευγόντες εφάπαξ αποζημίωση λόγω εξόδου από την υπηρεσία τηρώντας τους κανόνες του ΚΥΚ ώστε και ο τέταρτος λόγος ακυρώσεως πρέπει να απορριφθεί.
- 67 Όπως προκύπτει από το σύνολο των προηγουμένων σκέψεων, η προσφυγή των προσφευγόντων πρέπει να κηρυχθεί αβάσιμη.

Επί των δικαστικών εξόδων

- 68 Κατά το άρθρο 87, παράγραφος 2, του Κανονισμού Διαδικασίας του Πρωτοδικείου ο ηττηθείς διάδικος καταδικάζεται στα έξοδα, εφόσον υπήρχε σχετικό αίτημα. Σύμφωνα όμως με το άρθρο 88 του ίδιου κανονισμού, προκειμένου περί προσφυγών υπαλλήλων των Κοινοτήτων, τα όργανα φέρουν τα έξοδα στα οποία υποβλήθηκαν.

Για τους λόγους αυτούς,

ΤΟ ΠΡΩΤΟΔΙΚΕΙΟ (τέταρτο τμήμα)

αποφασίζει:

- 1) Απορρίπτει την προσφυγή.
- 2) Κάθε διάδικος φέρει τα δικαστικά του έξοδα.

García-Valdecasas

Schintgen

Briët

Δημοσιεύθηκε σε δημόσια συνεδρίαση στο Λουξεμβούργο στις 30 Ιουνίου 1992.

Ο Γραμματέας

H. Jung

Ο Πρόεδρος

R. García-Valdecasas